

09.05.08. vesti

VREME PODELA

Srbija je 2000. godine izašla iz istorije i istorijskog vremena i počela da živi u tranziciji. Kraj istorije 5. oktobra je označio početak tranzicije. Srbija se počela neistorijski deliti na dobitnike i gubitnike tranzicije. Drugih bitnih podela nije bilo.

Tim pojmovima potpuno je zamagljena socijalna struktura srpskog društva. Nema više klasa, socijalnih slojeva, ni kapitalista, ni radničke klase, niti seljaka. Postoje samo dobitnici i gubitnici tranzicije. Niko ne voli da deklariše sebe kao gubitnika a moćnom medijskom mašinerijom i medijima, kao što su B92, RTS, FOX itd, nastojalo se pokazati da su na «kraju istorije», i u globalizaciji i u tranziciji, svi na dobitku, te da je boljitak univerzalan. Niti u Srbiji ima sindikata, niti socijalno utemeljenih partija. Sve se razlilo.

Pojavile su se kao dominantne i one teze da gde ima demokratije nema izdajnika, pa ni gubitnika i dobitnika, demokratija je i svi smo u istom košu, uz neznatne razlike. Svi gledamo iste televizije, svi čitamo iste novine, i svima je dosupan internet. Postoje poražene političke snage iz vremena socijalizma i socijalista, koje su krive za sve nedaće iz prošlosti. Oni su krivi za bombardovanje Srbije, za sankcije, za inflaciju. A oni koji su nam uveli sankcije i bombardovali svaki deo srpstva, bili su samo babice oglašavanja kraja istorije. Pomogli su u ostvarenju ovog najvećeg cilja i sve ne da im je oprošteno, nego su nam postali najveći prijatelji – Solana, Klark i sva ostala bratija.

Jedina opasnost pretila je od Istorije, od mogućnosti da nas ona ponovo «zaskoči». Jer Istorija nam pruža mogućnost da jasno raspoznamo i danas šta je šta i ko je ko, i da se tako odazovemo na izazove vremena u kojem živimo. Falsifikovanje istorije i njeno nipodaštavanje, uvek je u funkciji nečeg sramnog, ono je priprema za neku nepodobštinu i izdaju. Tako se vršilo bestidno krivotvorenje datuma kao što su 27. mart ili 9. maj. Odbijanje Trojnog pakta sa Hitlerom pretvara se ovakvom revizijom u nerazumni srpski gest, a 9. maj, Dan pobeđe nad fašizmom u Dan Evrope ili se, kao u Srbiji, potpuno prećutkuje i ignoriše. Ovo falsifikovanje istorije i njena tranziciona prerada, imaju danas jasnu funkciju da učini aktuelnu nacionalnu i državnu izdaju neprepoznatljivom. Ako je potpisivanje Hitlerovog Trojnog pakta 1941. bilo čin razuma i patriotizma, zašto se to onda ne bi danas odnosilo i na potpisivanje bilo kojeg dokumenta koji priznaje okupaciju, komadanje Srbije i nezavisnost Kosova. Ako je potpisivanje (takođe evropskog) ugovora sa Hitlerovim ministrom Ribentropom 1941. bio patriotski čin, zašto to onda ne bi bilo i potpisivanje Solaninog sporazuma. Moglo bi se čak reći da sve čak ide i u prilog Ribentropu: on je prvo sa Srbijom potpisao ugovor, pa nas tek onda na Uskrs 1941. bombardovao. Kod Solane je obrnuto: on nas je prvo bombardovao, pa tek onda poturio pakt na potpis.

Srbija se, dakle, ponovo našla u istoriji, i pred istorijskim izborom. Prihvatiti kapitulaciju i okupaciju i priznati kosovsko državno samoproглаšenje, ili ne pristati i boriti se za svoje. Kolaboracija ili borba za svoje interese. Izdaja ili otadžbina. Izdajnici ili patriote.

Stoga neka se niko ne roguši na izraz – izdajnici. Nije to nikakav ideološki, politički ili nedemokratski diskvalifikativ. Nikako. Izdajnik je svako onaj ko ne vidi, ili neće da vidi, da je deo njegove države okupiran, i onaj ko hoće da tu okupaciju u ime EU prizna i legalizuje; svako ko dragovoljno (kao pravi «dragovoljac») pristaje da kapitulira pred tom okupacijom i da prihvati komadanje svoje državne teritorije. Izdajnik je svako onaj ko krši osnovna načela Ustava, a posebno onaj ko se na njega zakleo. Posebno se to odnosi na one koji to rade proglašavajući svoje izdajništvo – svetom verom.

Ne pomaže propaganda i to što mediji u Srbiji pokušavaju da ovakvu izdaju prikažu kao neki osobeni patriotizam. Jer ako je to patriotizam nešto nije u redu s narodom. Jer patriote poput

Tadića i Đelića se u svojoj zemlji osećaju ogroženim. Njima se pretilo. Njih mora posebno da obezbeđuju. Ne od Hardinaja i Čekua, već od sopstvenog naroda. Svuda u svetu patriote su u miru poštovani ljudi, idu ulicama bez pratnje, slobodno, uspravni i uzdignutog čela. Samo u Srbiji narod izgleda ne prepoznaje ovakve patriote i ugrožava ih.

Ako su ovi ljudi zaista patriote onda, nema druge – srpski narod je izdajnički. Sve će se to demantovati ili potvrditi ishodom Izbornog dana 11. maja. Videće se hoće li srpski narod nastaviti svoj istorijski hod, ili će bespogovorno i nepovratno potonuti u tranzicionu kaljugu.

Milorad Vučelić